

Проповед 282

Вярност към Бога

Прочит: Лука 16, 1 – 13

Скъпи братя и сестри,

1. Въведение. Много пъти сме говорили за верността. И то не просто за верността по принцип, а за верността към Бога. Дали ние, наричайки се християни, имаме силата да сме верни на Бога, или сме верни само отчасти, само дотолкова, доколкото ни е удобно. Да си верен на Бога означава да Му дадеш цялото си сърце и да се стараеш да слушаш Неговия глас. Ние често, твърде често, сме запленени от други възможности, от други примамки. Така, грижейки се за този свят, забравяме да се грижим за вечността. Този свят ни захваща здраво със своите пипала и не иска да ни пусне. Една история, която може би съм разказвал на някой от вас, ни показва точно това: *Имало един тъжен цар, чийто слуга, като всеки слуга на тъжен цар, бил много весел. Царят не можел да понесе това и неведнъж питал своя слуга каква е тайната на неговото щастие. Слугата отговарял винаги: Няма тайна; печеля толкова, колкото ми е необходимо, живея с децата и жена си на хубаво място, Ваше Величество ми дава от време на време по някоя златна монета, за да можем да се поглезим. От тези отговори царят полудявал; не можел да разбере как един човек, който е толкова по-беден от него, живее от подаяния, носи стари дрехи и се храни с огризките от царската трапеза, може да бъде щастлив. Веднъж, след като се успокоил, извикал най-мъдрия от своите мъдреци и му казал причината за тревогата си, след което го попитал: Защо този човек е така щастлив? Мъдрецът отговорил: Ами, просто не е в кръга. В кой кръг, в какъв кръг? - попитал царят. Ще видите. Как може моят слуга да влезе в този кръг? Можем ли да го принудим? Не, никой никого не може да принуди, в този кръг не се влиза с принуда – казал мъдрецът – няма нужда и да го подмамваме; ако му дадем възможност, той сам ще влезе. Ако сте готов да загубите един прекрасен слуга, елате тази вечер и донесете 99 златни монети в една торба. Нито една повече или по-малко. Вечерта двамата се промъкнали до къщата на слугата и мъдрецът поставил торбата с парите на вратата на слугата, като написал бележка: Това съкровище е за теб. То е награда, защото си добър човек. Използвай го и не казвай на никого за него, нито как си го получил. След като направил това, почукал на вратата и двамата с царя се скрили. Слугата видял торбата, прочел бележката и като чул звъна на монетите, крадешком се огледал, притиснал съкровището до гърдите си и влязъл вътре. После двамата чули как вратата се залоства и се приближили да погледнат през прозореца какво става вътре. Слугата оглеждал парите, мерил ги в шепи, броял ги. Започнал да ги реди в купчинки по десет и скоро установил, че на десетата купчинка липсва една монета. Затърсил внимателно и не я намерил. Тогава възкликнал: Окрали са ме! 99 монети не са достатъчно, една монета липсва. Царят и мъдрецът наблюдавали как лицето на слугата се променило, челото му се сбръчкало, очите му станали по-малки и присвити, устата му се изкривила грозно. Той се огледал внимателно на всички страни и после скрил парите. После седнал и започнал да прави*

сметки, като си говорел на глас. Бил готов да работи, за да придобие още една златна монета, та да събере 100 монети, със сто монети си богат. Ако работел извънредно и спестявал, за 10 – 11 години щял да има достатъчно, за да събере 100 монети; ако би накарал и жена си да работи, можел да ги събере и за 7 години. Но това е твърде много време. Можел да започне търговия, можел да се откаже от дрехи или зимни обувки. Ако направел голяма жертва, можел да спечели тази последна монета и за четири години. Царят и мъдрецът се върнали в двореца. Слугата бил вече в кръга - в кръга на 99-те. През следващите месеци слугата изпълнявал плана така, както го бил замислил в онази нощ - спестявал, за да постигне мечтата си, но вече не бил щастлив. Царят го запитал един ден: *Какво става с тебе, вече не пееш и не си весел? Слугата отговорил троснато: нали си върши работата, какво повече искате от мен? Не след дълго царят уволнил своя слуга – все пак не е приятно да имаш слуга, който постоянно е в лошо настроение.* Вие вътре в кръга ли сте или още не сте? Къде е привързано сърцето ви? Свързани ли сте с материалните неща или не? Защото, ако сте привързани към материалните богатства на този свят, в сърцата ви няма да има място за Бога. Никак не е случайно, че Исус призовава нас, хората, да изберем кого да следваме – Бога или мамона. И това е избор, който правим рано или късно, съзнателно или несъзнателно.

2. Парите. Материалното, или по-конкретно парите, е тема, за която не обичаме да приказваме, и нещо, за което се счита, че не е удобно да се споменава в църква. Ние тук все пак се събираме, за да говорим за духовното, а не за материалното. Факт е, че материалната ни обвързаност, привързаността ни към нещата от този свят, заслепява очите ни и ни отдалечава от Бога. Библията никак не се притеснява да говори за пари и за материалните неща. Директно думата “пари” се употребява в текста на Библията 74 пъти, а заедно с нейните производни и наименования за пари, повече от 200 пъти. Думите, които са производни на богатство, се употребяват повече от 500 пъти. Това не е случайно. Библията говори за привързаността към богатството като за голяма опасност. И за да бъде ясен, не за парите и богатството сами по себе си, а за привързаността към тях. Ние, хората, сме доказали, че лесно се привързваме към материалното, но като че ли парите са ни особено голяма слабост. Ако сме честни, ще признаем, че е така. В Посланието към ефесяните (5, 5) се казва: **“Защото добре знаете това, че нито един блудник или нечист, или сребролюбец (който е идолопоклонник) няма наследство в царството на Христос и на Бога”**. Сребролюбието или любовта към богатството е на особена почит в този стих, само за сребролюбца е запазена квалификацията “идолопоклонник”. От друга страна, Божието слово е категорично, че е възможно материалното да бъде благословение, ако го инвестираме, за да натрупаме богатства на небесата. В днешната притча Исус ни говори за няколко важни неща, но ние ще се спрем този път само на отношението ни към богатството.

3. Материалното богатство не е наше. На много места в Библията и в днешната притча много ясно е показано, че богатството и материалните неща, които имаме, не са наша собственост. Има два ясно различни образа в притчата: богаташ и настойник: **“Един богаташ имаше настойник, когото наклеветиха пред него, че разпилявал имота му.”** Богаташът е притежателят, а настойникът е този, който се разпорежда с собствеността на богаташа. При тези взаимоотношения, обаче, е ясно, че богаташът може да поиска във всеки момент от настойника сметка за това, което е правил: **“И той го повика и му каза: Какво е това, което слушам за тебе? Дай сметка за настойничеството си; защото не можеш вече да бъдеш настойник.”** Исус ясно показва, че всички неща, които притежаваме, не са наша собственост. Те са на Бога и Бог може във всеки един момент да ни попита и да поиска сметка за това какво сме правили с всичко, което ни е поверил. Бог казва във Изход 19, 5: **“Мой е целият свят”**.

Бог притежава всичко, защото го е сътворил Бог е направил всичко и притежава всичко, а ние сме само настойници. Ние сме настойници на чуждо богатство. И всичко, което си мислим, че притежаваме, не принадлежи на нас, а на Бога, всичко, което ни заобикаля. Разбира се, много от нас си казват: Да, това е ясно, чували сме го много пъти, не е новост за нас. Това е безспорен факт, но дали живеем със ясното съзнание за това или просто го знаем? Осъзнаваме ли, че за всичко, което сме правили с повереното ни Божие богатство, ще ни бъде поискана сметка: **“Дай сметка за настойничеството си”**. И това не е единствената опасност – в Притчи 23, 4 –5 се казва: **“Не се старай да придобиеш богатство, изостави тази си мисъл. Устремииш ли към него очите си - вече го няма! Защото наистина богатството си прави крила - както орел, който лети към небето.”** Много интересен стих. Мъдрият Соломон беше осъзнал – богатството не е наше, днес е тук, а утре го няма. И което е също възможно, то може да остане тук, а нас да ни няма, защото човешкият живот е като лъх, днес сме тук, а утре ни няма. Важно е да осъзнаем: Нищо от това, което ни се струва, че е наше, не е наше. Ние сме настойници, които един ден ще трябва да дадат отчет за всички онези Божии неща, които сме употребявали и използвали.

4. Слуги на богатството. Интересен въпрос е дали богатството, нещата, които притежаваме, служи на нас или ние служим на тях **“Никой служител не може да служи на двама господари; защото или ще намрази единия и ще обикне другия, или ще се привърже към единия, а другия ще презира. Не можете да служите на Бога и на мамона!”** Парите ни дават сигурност, парите дават възможност да си купим всичко онова, от което се нуждаем. Парите ще ни помогнат да превърнем този свят в рай. Това са посланията на този свят. Достатъчно е само да слушате новините и ще видите, че ако нашето правителство би имало пари, всичко би било наред. Така ли е обаче? Богатствата и парите не ни правят по-свободни, а ни заробват. Човек е слуга, сам не може да се справи в този свят и затова е принуден да си избира господар. Можеш да служиш на един от двама господари, на Бога или на Мамона. Ти стоиш пред решението и трябва да вземеш решение и да служиш на Бога или на Мамона. Мартин Лутер казва: Този свят е пълен с пълни със съмнения страхливци, които не се доверяват на Бога, не служат на Бога, а на дявола. Защото Мамон е богът на този свят, защото Мамон означава собственост. И така, хората търсят и искат да имат повече, не за да могат да се нахранят и напият, а защото искате да имат повече пари в шкафа си, за да се поклонят на Мамона. Интересно мнение. Има голяма разлика според това на кого служиш. Ако служиш на Мамона и на притежанията, които трупаш в този свят, тогава той, Мамона ще те зароби. Ако служиш на Бога, Той ще те освободи. Това е нещо, което си струва да запомним. Парите няма да ни заситят, парите ще ни направят още по-гладни, ще искаме да имаме все повече и повече. Когато служиш на Бога, тогава чрез жертвата на кръста, чрез Исус Христос, получаваш мир - истински мир; и тогава няма да се въртиш в порочния кръг, в който се върти целият свят – да видиш, да искаш, да мечтаеш, да купиш, да изконсумираш и пак да искаш. Бог ни дава свобода от всичко това. Първо ние притежаваме материалното, после материалните неща притежават нас. *Един смел ловец искал да улови лисица и започнал да преследва едно животно. Преследвал го, докато накрая стигнал до дупката на лисицата. Тя се имугнала вътре и понеже ловецът не можел да влезе, пъхнал ръката си вътре, за да хване лисицата. След малко се провикнал радостно: Хванах я! Последвали няколко минути на борба и след малко отново се провикнал, но далеч не толкова радостно: Не, тя ме е хванала.* Мартин Лутер казва по този повод: Големите богатства носят голямо нещастие. Когато имам малко съм добре, защото мога да му се насладя и не се тревожа, че трябва да крия това, което имам, от другите. Когато имам голямо богатство, се тревожа за него и как да го

опазя, а това може да се превърне в ужасно робство. Бог ни кани да изберем на кого ще служим. Бог иска ние да служим на Него и да не губим времето си да трупаме богатства на този свят, в който нищо не сме внесли и нищо не можем да изнесем. Той ни кани да събираме богатства на небесата.

5. Богатството като проба за вярност. Важно е да видим, че в тази притча Исус посочва отношението ни към материалните неща като важно поле, на което можем да се упражняваме за бъдещето и да упражняваме верността си: **“Аз ви казвам, спечелете си приятели посредством неправедното богатство и когато се привърши, да ви приемат във вечните селения. Верният в най-малкото и в многото е верен, а неверният в най-малкото и в многото е неверен. И така, ако в неправедното богатство не бяхте верни, кой ще ви повери истинското богатство?”** Ние не се разпореждаме с Божието богатство както трябва, ние се грижим повече за себе си и по-малко за другите, ние даваме за нашето удобство и добруване, а пропускаме човека, който се нуждае. Исус иска да ни каже, че когато се грижим за нашата собственост, когато искаме да имаме и да трупаме все повече и повече, да имаме все по-добри неща, това ни коства много повече усилия. И затова ни съветва да се грижим, напомня ни да не забравяме, че ние сме само настойници на това, което ни е поверено, и не само че сме настойници, но и че отношението ни към материалните неща ще бъде изпит за нас. Ако ние не можем да се справим с отговорността за малките неща, няма да можем да се справим и с по-големи отговорности. Апостол Павел също ни съветва да се насочим към грижата за небесното (1. Тимотей 6, 8): **“А благочестието с удовлетворение е голяма печалба; защото не сме внесли нищо в света, нито можем да изнесем нещо; а като имаме прехрана и облекло, те ще ни бъдат достатъчни.”** В Новия завет думата благочестие се използва в значението си – почитание към Бога. Ние трябва да се концентрираме върху Бога, защото този свят ще отmine. Важно е, обаче, да живеем с отговорност към нещата, които са ни поверени, и най-вече да използваме всичко, което ни е поверено, за Божия слава. В Библията има много примери за това, което говорим, хора, които служеха на Бога с поверените им блага. Има един пример от историята на методистката църква в България. Когато мисионерите стигнали до град Шумен и проповядвали на хората там, немалко хора били докоснати от благовестието. Един от тях бил и местният кръчмар. Той се покаял и се обърнал към Бога. След това изкарал бъчвите с алкохол навън, разбил ги до една и подарил мястото, където се намирала кръчмата, за да бъде построена църква. Там до ден днешен стои църквата ни в Шумен. Ние можем да бъдем верни настойници, но трябва да знаем и да помним, че всичко, което “имаме” не е наше, че е на Бога, и да Му бъдем верни в това, което ни е поверил. Нашата вярност към Бога не започва в големите неща, когато ние с вярата си започнем да преместваме планини, а започва с верността ни в малките, ежедневни неща, които Бог в голямата Си милост ни е поверил. Ние нищо не сме внесли в този свят, няма да можем и да изнесем, колкото и да ни се иска. Обаче, можем да бъдем верни в поверените ни неща. Нека да живеем като добри настойници на поверените ни неща, за да можем, след като сме били проверени в малките неща, Бога да ни повери големи в Своето царство.

б. Заключение. Исус ни разказва тази притча, за да ни напомни, че на края на живота ни ще ни бъде искана сметка за поверените ни неща. Нека да не забравяме и да живеем като настойници, а не като собственици; да внимаваме да не се превърнем в роби на Мамона, да служим на Бога и да внимаваме да не се привързваме към материалните неща на този свят, да не влизаме кръга на 99-те, защото хване ли ни веднъж богатството, ще ни превърне в роби. Нека Бог да ни дава сили да му служим и да Му бъдем верни. Амин.